

ಬೊಗಳೆ ಅಲ್ಲಾ?’ ಮೀನಾ ಪ್ರಶ್ನಿಸಿದಳು.

‘ಏನ್ ಮೀನಾ ನೀನು? ನಿನಗೆ ಯಾವಾಗ್ಲೂ ಬೇರೆಯವರ ಮಾತುಗಳೂ ಉಲ್ಲಾ ಅನ್ನಿಸುತ್ತವೆ. ಅವರು ನಮ್ಮ ಅಕ್ಕಪಕ್ಕದವರು. ಒಳ್ಳೇದನ್ನು ಯೋಚಿಸು. ನಮಗೂ ದೇವರು ಒಳ್ಳೇದನ್ನೇ ಮಾಡ್ತಾನೆ...’ ಪ್ರಣವ್ ಸಮಾಧಾನದಲ್ಲಿಯೇ ಹೇಳಿದ.

ಎ ರ ಡ ನೇ
ಮ ದು ವೆ

ಮಾ ಡಿ ಕೊ ಳ್ಕೊ
ನಿರ್ಧಾರ ಮಾಡಿದ್ದೇನೆ.
ಮನೇಲಿ ಖುಷಿ ಇದ್ದೆ
ಜೀವನದಲ್ಲಿ ಕೂಡ
ಉಲ್ಲಾಸ ಇರುತ್ತೆ’ ಎಂದು
ಸುಂದರ್ ಸಮಜಾಯಿಷಿ
ನೀಡಿದ.

‘ಸರಿ, ಸರಿ, ಒಳ್ಳೆಯದೇ
ಆಯ್ತು...’

‘ಆಯ್ತು, ಅತ್ತಿಗೆ ನಾನಿನ್ನು ಹೊರಡುತ್ತೇನೆ.
ಇನ್ನೊಂದೆರಡು ಕಡೆ ಪತ್ತಿಕೆ ಕೊಡಬೇಕು’.

ಮುಂದಿನವಾರ ಚಂಪಾ ಎಂಬ
ಮಹಿಳೆಯೊಂದಿಗೆ ಸುಂದರಲಾಲ್‌ನ ಮದುವೆ
ಆಯಿತು. ಕೆಲವು ದಿನಗಳ ಬಳಿಕ ಸುಂದರಲಾಲ್,
ಪ್ರಣವ್ ಹಾಗೂ ಮೀನಾರನ್ನು ಮನೆಗೆ ಊಟಕ್ಕಾಗಿ
ಆಮಂತ್ರಿಸಿದ. ಮಧ್ಯಾಹ್ನದ ಹೊತ್ತಿಗೆ ಪ್ರಣವ್
ದಂಪತಿ ಆತನ ಮನೆಗೆ ಹೋದರು. ಚಂಪಾ
ಊಟ ಬಡಿಸಿದಳು. ಊಟದ ಹೊತ್ತಿನಲ್ಲಿ ಪ್ರಣವ್
ಹೇಳಿದ, ‘ಅತ್ತಿಗೆ... ನೀವು ಈ ಮನೆಗೆ ಬಂದಮೇಲೆ
ಮನೆಗೆ ಹೊಸಬೆಳಕು ಬಂದ ಹಾಗಾಯ್ತು’.

ಚಂಪಾ ಕೂಡ ಖುಷಿಯಿಂದಲೇ ಹೇಳಿದಳು,
‘ಹಾಂ, ಈ ಮನೆಗೆ ನಾನೇ ಬೆಳಕಾಗಬೇಕು. ಈ
ಮನೆಯ ಕಾಂತಿಯನ್ನು ಹೆಚ್ಚಿಸುತ್ತೇನೆ...’

ಭೋಜನದ ನಂತರ ಪ್ರಣವ್ ದಂಪತಿ ತಮ್ಮ
ಮನೆಗೆ ತೆರಳಿದರು. ಮೀನಾ ಒಳಗೊಳಗೇ
ಒದ್ದಾಡುತ್ತಿದ್ದಳು. ಅವಳ ಬೇಗುದಿಯನ್ನು
ಗಮನಿಸಿದ ಪ್ರಣವ್, ‘ಏಕೆ ಮೀನಾ, ಚಂಪಾಳ
ಊಟ ಹಿಡಿಸಲಿಲ್ಲವೇ?’ ಎಂದ.

‘ಹಾಗೇನಿಲ್ಲ. ಆಕೆ ಆಡಿದ ಮಾತುಗಳ ಬಗ್ಗೆ
ನಾನು ಯೋಚಿಸ್ತಾ ಇದ್ದೇನೆ. ಈ ಮನೆಯ
ಕಾಂತಿಯನ್ನು ಹೆಚ್ಚಿಸುತ್ತೇನೆ ಎಂದಿದ್ದನ್ನು ನೀವೂ
ಕೇಳಿಸಿಕೊಂಡಿರಲಾ? ಮನೆಗೆ ಬಂದು ಮೂರು
ದಿನ ಆಗಿಲ್ಲ, ಕಾಂತಿ ಹೆಚ್ಚಿಸುತ್ತೇನೆ ಅಂದ್ರೆ ಏನರ್ಥ?

ಎರಡು ವರ್ಷಗಳು ಕಳೆದುಹೋದವು.
ಇಲ್ಲಿತನಕ ಸುಂದರಲಾಲ್‌ನ ಮನೆಯ ತೋಟದಲ್ಲಿ
ಹೂವು ಅರಳಲೇ ಇಲ್ಲ. ಮಕ್ಕಳಾಗಬಹುದೆಂಬ
ಅವರ ಆಸೆ ಕರಗಿಹೋಗುತ್ತಲೇ ಇತ್ತು.
ನಿರೀಕ್ಷೆಯ ಮೋಡಗಳು ಮಳೆ ಹನಿಸಲೇ ಇಲ್ಲ.
ಸುಂದರಲಾಲ್‌ನ ತಂದೆತಾಯಿಗೂ ಬಹಳ
ದುಃಖವಾಯಿತು. ಒಂದು ದಿನ ಸುಂದರಲಾಲ್
ಪತ್ನಿಯನ್ನು ಕೇಳಿದ,

‘ನಾವು ಒಂದು ಮಗುವನ್ನು ದತ್ತು
ತೆಗೆದುಕೊಂಡರೆ ಹೇಗೆ?’

ಚಂಪಾ ಮೊದಲಿಗೆ ಒಪ್ಪಲಿಲ್ಲ. ಆದರೆ
ಸುಂದರಲಾಲ್ ಹುಟ್ಟುಮಾಡತೊಡಗಿದಾಗ ಆಕೆ
ಸಮ್ಮತಿಸಿದಳು. ಒಂದು ದಿನ ಅವರಿಬ್ಬರೂ ಒಂದು
ಅನುಭಾಶ್ರಮಕ್ಕೆ ಹೋಗಿ ಒಂದು ಮಗುವನ್ನು
ದತ್ತು ಪಡೆದರು. ಆ ಮಗುವಿನ ಹೆಸರು ಪಿಂಕಿ.

ಸುಂದರಲಾಲ್ ದಂಪತಿ ಒಂದು ಹೆಣ್ಣು
ಮಗುವನ್ನು ದತ್ತು ತೆಗೆದುಕೊಂಡಿರುವ ವಿಷಯ
ತಿಳಿದು ಪ್ರಣವ್ ಹಾಗೂ ಮೀನಾ ನೋಡಲು
ಹೋದರು. ಆ ಮಗು ಪಿಂಕಿಯನ್ನು ನೋಡಿ
ಇವರು ಬೆರಗಾಗಿ ಹೋದರು. ಆಗ ಮೀನಾ
ಹೇಳಿದಳು, ‘ಅಣ್ಣಾ, ನಿಜಕ್ಕೂ ಪಿಂಕಿ ಅಪ್ಪರೆಯ
ಹಾಗೆ ಇದಾಳೆ. ತುಂಬಾ ಮುದ್ದು...’ ನಂತರ
ಮಗುವನ್ನು ಎತ್ತಿ ಮುದ್ದಾಡಿ ಹೇಳಿದಳು, ‘ಪಿಂಕಿ
ಚಿನ್ನಾ.. ನಾನು ನಿನ್ನ ಅಂಟಿ. ಅದೇ ನಮ್ಮ ಮನೆ.
ನಿನಗೆ ಬೇಕೆನಿಸಿದಾಗಲೆಲ್ಲಾ ನಮ್ಮನೆಗೆ ಬಂದು ಆಟ
ಆಡು...’ ಪಿಂಕಿ ತಲೆ ಅಲ್ಲಾಡಿಸಿದಳು.

ಪಿಂಕಿಯನ್ನು ಚಂಪಾ ಅಷ್ಟಾಗಿ ಪ್ರೀತಿಸುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ.
ಆದರೆ ಸುಂದರಲಾಲ್ ಮಾತ್ರ ಆಕೆಯನ್ನು
ಬಹಳವಾಗಿ ಹಚ್ಚಿಕೊಂಡಿದ್ದ. ಅಜ್ಜ-ಅಜ್ಜಿ
ಕೂಡ ಬಹಳ ಖುಷಿಯಿಂದ ಪಿಂಕಿ ಜೊತೆ ಕಾಲ
ಕಳೆಯುತ್ತಿದ್ದರು. ಪಿಂಕಿ ಎಲ್ಲರ ಜೊತೆ ಚೆನ್ನಾಗಿ
ಹೊಂದಿಕೊಂಡಳು. ಪಿಂಕಿಗೆ ಈ ಮನೆ ಬಹಳ
ಇಷ್ಟವಾಯಿತು. ಸುಂದರಲಾಲ್ ಪಿಂಕಿಗೆ ಹೊಸ

ಗಾಯವನ್ನು
ಕೆ ರೆ ದು

ದೊ ಡ ದ್ದು

ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದಾರೆ ಅನ್ನಿಸಿತು

ಆಕೆಗೆ. ಹಾಗಾಗಿ ಸಮಜಾಯಿಷಿ

ನೀಡುತ್ತಾ ಹೇಳಿದಳು - ‘ನಮ್ಮ

ಮನೆಯವರಿಗೆ ಯಾವಾಗ್ಲೂ ತಮಾಷೆಯೆ’.

‘ಹಾಗೇನಿಲ್ಲ ಅತ್ತಿಗೆ, ಪ್ರಣವ್ ಸರಿಯಾಗಿಯೇ

ಹೇಳಿದ್ದಾರೆ...’

ಸುಂದರಲಾಲ್ ಒಂದು ಆಹ್ವಾನ ಪತ್ತಿಕೆಯನ್ನು

ಅವರಿಬ್ಬರಿಗೆ ನೀಡುತ್ತ, ‘ಮುಂದಿನ ತಿಂಗಳು ನನ್ನ

ಮದುವೆ ಇದೆ. ನೀವು ಖಂಡಿತ ಬರಬೇಕು...’
ಎಂದು ವಿನಂತಿಸಿದ. ಈಗ ಪ್ರಣವ್‌ಗೆ ಶಾಕ್ ಆದ
ಹಾಗೆ ಆಯ್ತು.

‘ನಾನು ತಮಾಷೆಗಾಗಿ ಹೇಳಿದೆ ಅಷ್ಟೆ. ಆದ್ರೆ
ನೀವು ಮದುವೆ ಕಾಗದವನ್ನೇ ಕೊಡ್ತಾ ಇದ್ದೀರಿ.
ನೀವೂ ಕೂಡ ತಮಾಷೆ ಮಾಡ್ತಾ ಇಲ್ಲ ತಾನೆ?’

‘ಖಂಡಿತಾ ಇಲ್ಲ ಪ್ರಣವ್. ನನಗೆ ಜಮೀನು,
ಆಸ್ತಿ, ಮನೆ ಎಲ್ಲಾ ಇದೆ. ಆದ್ರೆ ನೋಡಿಕೊಳ್ಳೋರು
ಇಲ್ಲದೆ ಮನೆ ಬಿಡೋ ಅನ್ನಿಸ್ತಾ ಇದೆ. ಹಾಗಾಗಿ ನಾನು